

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
V kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM 10-9-06

Druk nr 297
Warszawa, 8 lutego 2006 r.

Pan
Marek Jurek
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku

Na podstawie art. 118 ust. 1 i art. 123 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

- o zmianie ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych.

Projekt ma na celu wykonanie prawa Unii Europejskiej.

Rada Ministrów uznała wymieniony projekt ustawy za pilny w związku z koniecznością wdrożenia dyrektywy 2001/84/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 września 2001 r. W sprawie prawa autora do wynagrodzenia z tytułu odsprzedaży oryginalnego egzemplarza dzieła sztuki. W dyrektywie przewidziano, że państwa członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawodawcze, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania dyrektywy przed dniem 1 stycznia 2006 r.

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Ponadto uprzejmie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego.

Z poważaniem

(-) Kazimierz Marcinkiewicz

U S T A W A

z dnia

o zmianie ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych¹⁾

Art. 1. W ustawie z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (Dz. U. z 2000 r. Nr 80, poz. 904, z późn. zm.²⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 18 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Prawo do wynagrodzenia, o którym mowa w art. 19 ust. 1, art. 19¹, art. 20 ust. 2-4, art. 20¹, art. 30 ust. 2 oraz art. 70 ust. 3, nie podlega zrzeczeniu się, zbyciu ani egzekucji. Nie dotyczy to wymagalnych wierzytelności.”;

2) art. 19 otrzymuje brzmienie:

„Art. 19. 1. Twórcy i jego spadkobiercom, w przypadku dokonanych zawodowo odsprzedaży oryginalnych egzemplarzy utworu plastycznego lub fotograficznego, przysługuje prawo do wynagrodzenia, stanowiącego sumę poniższych stawek:

1) 5% części ceny sprzedaży, jeżeli ta część jest zawarta w przedziale od równowartości 1 500 euro do równowartości 3 000 euro oraz

- 2) 4% części ceny sprzedaży, jeżeli ta część jest zawarta w przedziale od równowartości 3 000,01 euro do równowartości 50 000 euro, oraz
- 3) 3% części ceny sprzedaży, jeżeli ta część jest zawarta w przedziale od równowartości 50 000,01 euro do równowartości 200 000 euro, oraz
- 4) 1% części ceny sprzedaży, jeżeli ta część jest zawarta w przedziale od równowartości 200 000,01 euro do równowartości 350 000 euro, oraz
- 5) 0,5% części ceny sprzedaży, jeżeli ta część jest zawarta w przedziale od równowartości 350 000,01 euro do równowartości 500 000 euro, oraz
- 6) 0,25% części ceny sprzedaży, jeżeli ta część jest zawarta w przedziale przekraczającym równowartość 500 000 euro
– jednak nie wyższego niż równowartość 12 500 euro.

2. Oryginalnymi egzemplarzami utworu w rozumieniu ust. 1 są:

- 1) egzemplarze wykonane osobiście przez twórcę;
- 2) kopie uznane za oryginalne egzemplarze utworu, jeżeli zostały wykonane osobiście, w ograniczonej ilości, przez twórcę lub pod jego nadzorem, ponumerowane, podpisane lub w inny sposób przez niego oznaczone.”;

3) po art. 19 dodaje się art. 19¹-19⁵ w brzmieniu:

„Art. 19¹. Twórcy i jego spadkobiercom przysługuje prawo do wynagrodzenia w wysokości 5% ceny dokonanych zawodowo odsprzedaży rękopisów utworów literackich i muzycznych.

Art. 19². 1. Odsprzedażą w rozumieniu art. 19 ust. 1 i art. 19¹ jest każda sprzedaż następująca po pierwszym rozporządzeniu egzemplarzem przez twórcę.

2. Zawodową odsprzedażą w rozumieniu art. 19 ust. 1 i art. 19¹ są wszystkie czynności o charakterze odsprzedaży, dokonywane, w ramach prowadzonej działalności, przez sprzedawców, kupujących, pośredników oraz inne podmioty zawodowo zajmujące się handlem dziełami sztuki lub rękopisami utworów literackich i muzycznych.

Art. 19³. 1. Do zapłaty wynagrodzenia, o którym mowa w art. 19 ust. 1 i art. 19¹, jest obowiązany sprzedawca, o którym mowa w art. 19² ust. 2, a gdy działa na rzecz osoby trzeciej, zawodowo zajmującej się handlem dziełami sztuki lub rękopisami utworów literackich i muzycznych, odpowiada z nią solidarnie.

2. Sprzedawca jest obowiązany do ujawnienia osoby trzeciej, o której mowa w ust. 1. Z obowiązku tego może się zwolnić płacąc należne wynagrodzenie.

3. Twórca utworu, o którym mowa w art. 19 ust. 1 i art. 19¹, oraz jego spadkobiercy mogą domagać się od osób wymienionych w ust. 1 udzielenia informacji oraz udostępnienia dokumentów niezbędnych do określenia należnego

wynagrodzenia z tytułu odsprzedaży oryginalnego egzemplarza lub rękopisu utworu przez okres 3 lat od dnia dokonania odsprzedaży.

Art. 19⁴. Ceny sprzedaży określone w art. 19 ust. 1 i art. 19¹ są cenami po odliczeniu podatku od towarów i usług, należnego z tytułu dokonanej odsprzedaży oryginalnego egzemplarza lub rękopisu utworu.

Art. 19⁵. Przepisy art. 19 i art. 19¹-19⁴ stosuje się także do oryginalnych egzemplarzy i rękopisów utworów innych niż wymienione w art. 5, których twórcy w dniu dokonania odsprzedaży mają miejsce stałego pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.”.

Art. 2. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

¹⁾ Ustawa wdraża postanowienia dyrektywy 2001/84/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 września 2001 r. w sprawie prawa autora do wynagrodzenia z tytułu odsprzedaży oryginalnego egzemplarza dzieła sztuki (Dz.Urz. WE L 272 z 13.10.2001, str. 32; Dz.Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 17, t. 1, str. 240).

²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2001 r. Nr 128, poz. 1402, z 2002 r. Nr 126, poz. 1068 i Nr 197, poz. 1662, z 2003 r. Nr 166, poz. 1610, z 2004 r. Nr 91, poz. 869, Nr 96, poz. 959 i Nr 172, poz. 1804 oraz z 2005 r. Nr 164, poz. 1365.

UZASADNIENIE

Część ogólna

W dniu 27 września 2001 r. została uchwalona dyrektywa 2001/84/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie prawa autora do wynagrodzenia z tytułu odsprzedaży oryginalnego egzemplarza dzieła sztuki (tzw. *droit de suite*).

Do czasu jej wydania, jedyną podstawę harmonizacji przepisów dotyczących *droit de suite* stanowił Akt paryski konwencji berneńskiej z 1971 r. Jej art. 14b przewiduje, że prawo do wynagrodzenia z tytułu odsprzedaży przysługuje tylko wówczas, gdy przewiduje je ustawodawstwo państwa, któremu podlega twórca. Ma ono zatem charakter fakultatywny i jest oparte na zasadzie wzajemności.

Przewidziano również, że tryb pobierania i wysokość procentowego udziału w każdej sprzedaży dzieła po pierwszym jego zbyciu przez autora określa wewnętrzne ustawodawstwo krajowe. Takie rozwiązanie wyklucza zatem możliwość porównywania sposobu obliczania i wysokości stawek.

Powyższe uregulowanie okazało się niewystarczające z punktu widzenia wymogów Wspólnego Rynku Unii Europejskiej.

Po pierwsze, biorąc pod uwagę orzeczenie Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości z dnia 20 października 1993 r. w sprawach C-92/92 i C-326/92 *Phil Collins i inni*, przepisy krajowe zawierające klauzule wzajemności nie mogły stanowić podstawy do odmowy obywatelom innych państw członkowskich praw przyznanych twórcom krajowym. Stosowanie takich klauzul w państwach Wspólnoty jest sprzeczne z zasadą równego traktowania, wynikającą z zakazu wszelkiej dyskryminacji ze względu na przynależność państwową.

Po drugie, w związku z procesem umiędzynarodowienia wspólnotowego rynku dzieł sztuki współczesnej, uczynienie art. 14b Konwencji berneńskiej obowiązkowym stało się niezbędne w sferze stosunków zewnętrznych Wspólnoty, gdyż tylko nieliczne państwa spoza Unii Europejskiej uznają prawo do wynagrodzenia z tytułu odsprzedaży.

Równocześnie należało zwrócić uwagę na brak tego prawa w kilku państwach członkowskich Unii Europejskiej oraz istniejące różnice w zakresie systemów je uznających. Brak ten jest czynnikiem, który przyczynia się do powstawania zakłóceń konkurencji i ma wpływ na przemieszczanie się sprzedaży we Wspólnocie. Taki stan rzeczy stanowi bowiem zachętę do dokonywania dalszych odsprzedaży dzieł w tych krajach Unii Europejskiej, które nie przyznają twórcy omawianego prawa, lub tam gdzie jest ono najmniej dotkliwe finansowo dla sprzedawców.

Wspomniana na wstępie dyrektywa ma na celu zapewnienie harmonizacji przedmiotowej kwestii na terenie państw Wspólnoty.

W Polsce prawo do wynagrodzenia z tytułu odsprzedaży oryginalnego egzemplarza utworu plastycznego oraz rękopisów utworów literackich i muzycznych zostało wprowadzone ustawą z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych. Jednak obowiązująca stawka wynagrodzenia oraz uregulowanie niektórych kwestii szczegółowych wskazują na konieczność wprowadzenia zmian, celem zapewnienia pełnej zgodności z dyrektywą 2001/84/WE.

Ponadto należy zauważyć, że w praktyce uprawnienie to nie jest realizowane przez żadną z organizacji zbiorowego zarządzania.

Część szczegółowa

1. Dyrektywa określa omawiane uprawnienie do wynagrodzenia jako prawo niezbywalne, którego nie można się zrzec (art. 1 ust. 1). Obecne uregulowanie *droit de suite* w polskiej ustawie przewiduje jedynie nieważność zrzeczenia się wynagrodzenia, konieczne jest zatem wprowadzenie tego prawa do katalogu praw niepodlegających zrzeczeniu się, zbyciu ani egzekucji, wymienionych w art. 18 ust. 3 ustawy.
2. Projekt zakłada wprowadzenie stawek wynagrodzeń określonych w dyrektywie dla kategorii utworów w niej wymienionych oraz utrzymanie obecnej stawki 5% dla rękopisów utworów literackich i muzycznych (nieobjętych harmonizacją wspólnotową). Ponadto dotychczasową stawkę 5% proponuje się utrzymać dla określonych utworów plastycznych i fotograficznych,

których cena odsprzedaży nie przekracza równowartości 3 000 euro. Takie rozwiązanie dopuszcza art. 4 ust. 3 dyrektywy. W odniesieniu do cen odsprzedaży przekraczających równowartość 3 000 euro, zostaną wprowadzone stawki regresywne. Należność z tytułu odsprzedaży będzie sumą należności obliczonej od tej części ceny sprzedaży, która mieści się w granicach pierwszego przedziału oraz należności, która przypada na wyższy przedział lub przedziały.

W ślad za przepisami dyrektywy, oprócz kategorii utworów objętych *droit de suite*, należy również wprowadzić, na potrzeby omawianej regulacji, definicję oryginalnego egzemplarza utworu oraz zawodowej odsprzedaży.

3. W celu uniknięcia przypadków, w których dzieło zostaje sprzedane za niezbyt wysoką kwotę i przez to koszt wyegzekwowania wynagrodzenia mógłby znacznie przewyższyć jego cenę, dyrektywa wprowadziła próg cenowy, poniżej którego nie ma obowiązku zapłaty wynagrodzenia z tytułu *droit de suite*. Dyrektywa określiła ten próg na poziomie 3 000 euro, jednocześnie dopuszczając możliwość ustalenia przez państwa członkowskie niższej kwoty (art. 3). W związku z powyższym, proponuje się wprowadzenie w polskiej ustawie progu wynoszącego równowartość 1 500 euro.

Maksymalna wysokość wynagrodzenia, w ślad za wymogiem dyrektywy, została ustalona na poziomie równowartości 12 500 euro.

4. Zgodnie z art. 5 dyrektywy, podstawą obliczenia wynagrodzenia jest cena sprzedaży dzieła po odliczeniu podatku. W projekcie doprecyzowano, że chodzi o odliczenie podatku od towarów i usług należnego z tytułu dokonanej odsprzedaży oryginalnego egzemplarza lub rękopisu utworu.
5. Ponieważ uprawnienie z tytułu *droit de suite* nie jest obecnie realizowane przez żadną organizację zbiorowego zarządzania, proponuje się zrezygnować ze zbiorowego zarządu w tym zakresie.
6. Projekt przewiduje utrzymanie możliwości solidarnej odpowiedzialności sprzedawcy z podmiotem, na rzecz którego działa, ale jedynie w odniesieniu do podmiotów działających zawodowo na rynku dzieł sztuki.

7. Zgodnie z wymogiem art. 9 dyrektywy, twórcom i ich spadkobiercom powinno zostać przyznane prawo do otrzymywania informacji, niezbędnych do określenia wysokości należnego im wynagrodzenia. Prawo to będzie przysługiwać w okresie trzech lat od dnia odsprzedaży.
8. Dla zapewnienia należytej ochrony twórcom utworów niespełniających wymagań art. 5 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych, mających miejsce stałego pobytu na terenie Polski, zgodnie z zaleceniem dyrektywy, proponuje się objąć ich regulacją *droit de suite*.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Wskazanie podmiotów, na które oddziałuje akt normatywny

Ustawa będzie miała wpływ na twórców wymienionych w niej utworów oraz podmioty zawodowo zajmujące się odsprzedają tych dzieł.

2. Konsultacje społeczne

Projekt został przekazany do konsultacji następującym podmiotom: Stowarzyszeniu Antykwariuszy Polskich, Stowarzyszeniu Architektów Polskich SARP, Stowarzyszeniu Autorów i Wydawców „Polska Książka”, Stowarzyszeniu Autorów ZAiKS, Stowarzyszeniu Zbiorowego Zarządzania Prawami Autorskimi Twórców Dzieł Naukowych i Technicznych, Związkowi Polskich Artystów Fotografików, Związkowi Polskich Artystów Plastyków ZPAP, Izbie Wydawców Prasy, Federacji Związków Zawodowych Pracowników Kultury i Sztuki, Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność”, Ogólnopolskiemu Porozumieniu Związków Zawodowych, Polskiej Konfederacji Pracodawców Prywatnych Lewiatan, Sekretariatowi Kultury i Środków Przekazu NSZZ „Solidarność” w Warszawie oraz Związkowi Zawodowemu Stowarzyszonych Twórców FORUM.

Swoje stanowisko przedstawiły: Stowarzyszenie Antykwariuszy Polskich, Stowarzyszenie Autorów i Wydawców „Polska Książka”, Stowarzyszenie Autorów ZAiKS, Izba Wydawców Prasy, Federacja Związków Zawodowych Pracowników Kultury i Sztuki, Polska Konfederacja Pracodawców Prywatnych Lewiatan oraz Związek Zawodowy Stowarzyszonych Twórców FORUM.

Zgłoszone uwagi dotyczyły:

- 1) Wysokości wynagrodzenia w przypadku ceny sprzedaży nie przekraczającej 50 000 euro. PKPP Lewiatan zaproponowała wysokość 5% ceny sprzedaży przekraczającej równowartość 1 000 euro i nie wyższej niż 3 000 euro oraz 4% ceny w sprzedaży przekraczającej równowartość 3 000 euro i nie wyższej niż 50 000 euro. Z kolei Izba

Wydawców Prasy sugerowała 4% ceny jako najniższy poziom wynagrodzenia.

W projekcie przyjęto rozwiązanie proponowane przez PKPP Lewiatan.

- 2) Minimalnej ceny sprzedaży, od której wypłacane jest wynagrodzenie z tytułu odsprzedaży. W projekcie przekazanym do konsultacji zaproponowano równowartość 100 euro. Zostało to zakwestionowane przez Stowarzyszenie Antykwariuszy Polskich. Postulowali oni próg 1 500 euro, gdyż ich zdaniem pozwoli to uniknąć obciążenia sprzedaży zbyt wielu dzieł współcześnie żyjących artystów, przez co galerie mogłyby zrezygnować z ich promocji.

Z kolei PKPP Lewiatan zaproponowała próg 1 000 euro i dodatkowo wyłączenie obowiązku zapłaty wynagrodzenia, w przypadku gdy sprzedawca nabył egzemplarz oryginalnego dzieła sztuki bezpośrednio od twórcy mniej niż 3 lata przed tą odsprzedażą, a cena odsprzedaży nie przekracza równowartości 10 000 euro. W ich opinii, w przypadku zbyt niskiego progu, koszty pobrania opłat mogą przekroczyć kwotę należnego wynagrodzenia. Podobną opinię wyraziła Izba Wydawców Prasy.

Na zbyt niski próg zwróciła też uwagę Federacja Związków Zawodowych Pracowników Kultury i Sztuki.

W obecnym projekcie przyjęto próg proponowany przez SAP.

- 3) Obowiązku pośrednictwa organizacji zbiorowego zarządzania w wypłacaniu wynagrodzenia. SAP, PKPP Lewiatan, Izba Wydawców Prasy i Związek FORUM zaproponowały rezygnację z tego obowiązku. Twórcy mogliby w dalszym ciągu, fakultatywnie, powierzać organizacjom zbiorowe zarządzanie prawem do wynagrodzenia. Zdaniem SAP, obligatoryjny zbiorowy zarząd spowoduje masowe pobieranie opłat od sprzedawców, któremu nie będzie towarzyszyć systematyczne wypłacanie wynagrodzeń twórcom. Lewiatan uzasadniał rezygnację z obowiązku zbiorowego zarządu niewykonywaniem go w chwili obecnej.

Z kolei ZAiKS opowiedział się za utrzymaniem obowiązkowego pośrednictwa organizacji. Takie rozwiązanie poparło również Stowarzyszenie „Polska Książka”, zwracając uwagę, że jedynie przyjęcie obligatoryjnego zbiorowego zarządu jest w stanie zapewnić skuteczne pobieranie i wypłacanie wynagrodzeń. Stowarzyszenie zaproponowało również, aby właściwą organizację wyznaczył Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego, co pozwoli zapewnić należyte egzekwowanie praw twórców i uniknąć nadużyć.

Projektodawca przychylił się do poglądu reprezentowanego przez większość partnerów społecznych i proponuje rezygnację z obowiązkowego pośrednictwa organizacji, pozostawiając im możliwość reprezentowania twórców na mocy umów cywilnoprawnych.

4) Niektórych użytych w projekcie pojęć.

PKPP Lewiatan oraz Izba Wydawców Prasy zaproponowały wprowadzenie do słowniczka ustawy definicji „odsprzedaży” oraz „zawodowej odsprzedaży”. W obecnym projekcie takie definicje zostały umieszczone, z pewnymi modyfikacjami.

SAP proponował zamianę pojęcia „spadkobiercy” na „następcy prawni autora po jego śmierci”. Uwaga nie została uwzględniona, gdyż funkcjonujące w polskim systemie prawnym pojęcie „spadkobierca” spełnia intencje dyrektywy.

Związek FORUM zgłosił uwagi dotyczące przykładowego wyliczenia kategorii utworów plastycznych, jednak w związku z rezygnacją z tego przepisu uwaga stała się bezprzedmiotowa.

FZZPKiS zakwestionowała podział na odsprzedaż zawodową i niezawodową. Takiego odróżnienia wymaga jednak dyrektywa. Uwzględniono natomiast propozycję zamiany sformułowania „wykonane własnoręcznie” na „wykonane osobiście”, odnoszącego się do egzemplarzy utworów uznawanych za oryginalne.

Z kolei kwestię kopii uznawanych, na potrzeby ustawy, za egzemplarze oryginalne, poruszyli PKPP Lewiatan, Izba Wydawców Prasy, ZAiKS oraz Związek FORUM. Organizacje te słusznie zwróciły uwagę, że takie

kopie powinny być numerowane, oznaczone lub podpisane przez twórcę.

- 5) Stosowania przepisów o *droit de suite* do twórców mających miejsce stałego pobytu na terenie Rzeczypospolitej Polskiej. Zdaniem ZAiKS, takich twórców powinno także obejmować prawo do wynagrodzenia z tytułu odsprzedaży rękopisów utworów literackich i muzycznych. Uwaga została uwzględniona.
- 6) Uprawnienia organizacji zbiorowego zarządzania do uzyskiwania informacji koniecznych do określenia wysokości wynagrodzenia. Zdaniem ZAiKS nie jest konieczne odesłanie do analogicznego przepisu przyznającego takie uprawnienie twórcy oraz jego spadkobiercom. Z uwagi na rezygnację z obligatoryjnego pośrednictwa organizacji przepis został usunięty.
- 7) Zaliczenia utworów lutniczych do kategorii objętej prawem do wynagrodzenia, co postulował Związek FORUM. Nie wydaje się jednak, aby intencją dyrektywy było objęcie przedmiotowym prawem instrumentów muzycznych.
- 8) Braku implementacji art. 7 dyrektywy, regulującego kwestię wynagrodzeń dla twórców niebędących obywatelami państw Unii Europejskiej (Związek FORUM). Zdaniem projektodawcy, wymóg dyrektywy jest spełniony przez obecnie obowiązujący przepis art. 5 pkt 4 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych oraz proponowany w projekcie art. 19⁵ tej ustawy. Związek FORUM zarzucał również, zdaniem projektodawcy – niesłusznie, brak implementacji art. 9 dyrektywy, określającego prawo do informacji. Prawo to zostanie wprowadzone projektowanym art. 19³ ust. 3 ustawy.

3. Skutki wejścia w życie ustawy

- a) Wpływ ustawy na sektor finansów publicznych, w tym budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego

Regulacja nie wpłynie na budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego.

b) Wpływ ustawy na rynek pracy

Regulacja nie wpłynie na rynek pracy.

c) Wpływ na konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki

Regulacja będzie miała pozytywny wpływ na konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki. Zagwarantuje bowiem udział twórców w obrocie ich dziełami oraz zapewni harmonizację z przepisami innych państw członkowskich, co przyczyni się do umocnienia pozycji Polski na międzynarodowym rynku dzieł sztuki współczesnej.

d) Wpływ na sytuację i rozwój regionalny

Regulacja nie wpłynie na sytuację i rozwój regionów.

4. Zgodność z prawem Unii Europejskiej

Projekt jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

URZĄD
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
SEKRETARZ
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
SEKRETARZ STANU

Jarosław Pietras

Sekr.Min.JP- 57 /06/DP/km

Pani Szt. E. Zielinska
11.1.2006
[Signature]

Warszawa, 11 stycznia 2006 r.

Pan

Kazimierz Michał Ujazdowski
Minister Kultury i Dziedzictwa
Narodowego

Opinia o zgodności z prawem Unii Europejskiej projektu ustawy o zmianie ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych, wyrażona na podstawie art. 2 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Komitecie Integracji Europejskiej (Dz. U. nr 106, poz. 494) przez Sekretarza Komitetu Integracji Europejskiej, Ministra Jarosława Pietrasa, działającego z upoważnienia Przewodniczącego Komitetu Integracji Europejskiej.

[Signature]

W związku z przedstawionym projektem ustawy (pismo nr DP.021/58/05/DU) pozwalam sobie wyrazić następującą opinię:

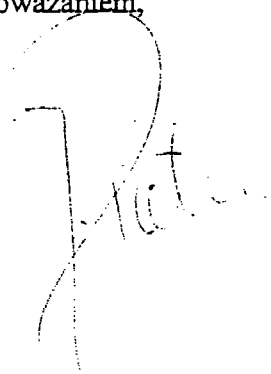
1. Przedmiotowy projekt ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych (zwany dalej „ustawą”) stanowi implementację do polskiego porządku prawnego dyrektywy 2001/84/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dn. 27 września 2001 r. w sprawie prawa autora do wynagrodzenia z tytułu odsprzedaży oryginalnego egzemplarza dzieła sztuki (zwanej dalej „dyrektywą”). Zgodnie z pkt. 19 preambuły do niniejszej dyrektywy, zakresem przedmiotowej dyrektywy nie jest objęty art. 19¹ ustawy dotyczący prawa do wynagrodzenia z tytułu odsprzedaży rękopisów utworów literackich i muzycznych. Stwierdzić należy, że sposób implementacji przedmiotowej dyrektywy nie budzi zastrzeżeń z punktu widzenia prawa Unii Europejskiej.

Mi	
DZIEDZICTWA	
wpl. dn.	2
L.dz.	

[Signature]

2. Zaznaczyć należy jedynie, iż po podaniu tytułu implementowanej dyrektywy, do czego zobowiązuje art. 12 ust. 1 zd. 2 tej dyrektywy, dodać należy precyzyjne dane dotyczące dziennika promulgacyjnego. Zgodnie z przyjętą w tej materii techniką legislacyjną po podaniu tytułu przedmiotowej dyrektywy w niniejszym przypadku dodać należy: „Dz.Urz. WE L 272 z 13.10.2001, str. 32; Dz.Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 17, t. 1, str. 240”.
3. W konkluzji stwierdzam, że przedmiot projektowanej regulacji jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Z poważaniem,

Do uprzejmiej wiadomości:
Pani Jolanta Rusiniak
Sekretarz Rady Ministrów